

Libris

Irina Dobrescu

Respect pentru oameni și cărți

Lupul jucător de poker

ARTHUR

— Buni, să vezi, cred că domnul Mielușeanu e de fapt un lup! zise Antonia de pe pervaz, unde făcea pe detectivul într-o capricioasă zi de aprilie.

— Ei, nu zău, veni, diplomat, răspunsul de deasupra oalei în care fierbea niște orez cu lapte.

— Ies mereu de la el oameni cu nasul mare.

— Aha! făcu bunica pe tonul potrivit și aplică fierul de călcat pe rochița verde.

— Lupii au nasul mare.

— Păi sigur!

„Din păcate, nu numai ei“, gândi doamna Sandu, aruncând o privire fugară înspre oglindă.

— Și mai e și chestia cu urechile ascuțite de sub pălărie.

— Ooo, ascuțite! exclamă bunica.

— Eu cred că e de fapt un lup care se deghizează, adăugă fetița.

Pe divan trona o pernă mare brodată cu o caracatiță zâmbitoare și creață purtând în tentacule: o cratiță, un fier de călcat, o lingură, o mătură, o foarfecă. Un goblen pe perete închipuia o vrăjitoare pictând la șevalet un iepure.

— Ce-ar fi să desenezi toată povestea pe materialul roz cu danteluță? propuse avangardista bunicuță. O să-l brodez cu ață aurie de la doamna Botez, adăugă ea.

Peste opt zile, în curtea mică de pe strada Pretorienii, o față de masă roz cu o broderie aurie, bizară, flutura în vânt agățată în cârlige mov.

1

A fost odată un lup. Cât se poate de neatrăgător, ca toți lupii, cu o blană aspră și tocită pe ici, pe colo, de la o boală de piele. Cu o coadă noduroasă și o voce dogită, ochi mici și urduroși și, pe deasupra, și cu un caracter urât. Nimeni nu se prea înnebunea după el și poate că nici noi n-am fi stat prea mult de vorbă despre el, dacă...

- dacă lupul n-ar fi avut o ladă...
- și dacă lupul n-ar fi avut un nas - cel mai bun nas din București, ba poate chiar din toată lumea.

Respect pentru oamenii și cărți!

2

Ei bine, lupul moștenise din moși-strămoși o ladă. Un cuțar mare plin cu pălării, peruci, dinți falși, de la generații de lupi care trăiseră din deghizări și înșelătorii. Acolo se găsea chiar și boneta bunicii Scufiței Roșii, vestita pilă de ascuțit dinții și subțiat vocea, șorțul caprei cu trei iezi, blănițe de oaie și alte asemenea relicve care ar fi sporit mândria oricărui lup.

Toate acestea au fost un foarte bun punct de plecare pentru un lup ambițios. Pentru că lupul nostru reușise. Se descurcase foarte bine: trăia ca om, printre oameni.

